

Beretn. om den 46. internat. arbejdskonference i Genève 1962.

I samtlige disse tilfælde traf fuldmagtskomiteen en énstemmig beslutning om at forkaste de fremsatte indsigelser, og ingen af disse klager kom derfor til debat eller afstemning i den samlede konference.

Derimod blev indsigelsen mod arbejdsgiverrepræsentanten for Cuba forelagt den samlede konference til behandling, idet fuldmagtskomiteen ikke traf en énstemmig beslutning herom. Indsigelser var rejst af arbejdsgiverrepræsentanterne fra Frankrig, Iran, Nederlandene, Den forenede arabiske Republik, De forenede Stater og Uruguay samt af „Union de Cosecheros, Industriales y Almacinistas de Tabaco de Cuba“, Miami (USA).

Indsigelserne gik ud på, at udpegelsen ikke var foregået under den frihed, som er nødvendig ved udpegelsen af ikke-guvernementale delegerede, og at han ikke var udpeget efter forhandling med den mest repræsentative organisation.

Efter gennemgang af tidligere tilfælde, hvor indsigelser var rejst som følge af manglende foreningsfrihed, anbefalede et flertal af fuldmagtskomiteens medlemmer (arbejdsgiver- og arbejderrepræsentanter), at konferencen erklærer den cubanske arbejdsgiverrepræsentants fuldmagt for ugyldig, medens formanden (regeringsrepræsentanten) mente, at dette spørgsmål måtte forelægges det kompetente organ under organisationens styrelsesråd.

Debatten om dette spørgsmål i plenarforsamlingen fandt sted om aftenen på konferencens sidste mødedag, og der deltog repræsentanter fra en lang række lande, såvel regerings- som arbejdsgiver- og arbejderrepræsentanter. Ved afstemningen om komiteens rapport nedstemtes forslaget fra fuldmagtskomiteens flertal om at erklære

den cubanske arbejdsgiverrepræsentants fuldmagt for ugyldig med 108 stemmer imod, 81 for, medens 47 undlod at stemme. Rapporten fra fuldmagtskomiteen blev herefter taget til efterretning.

Klager fra delegerede over valg til komiteerne.

I 1959 gennemførte arbejdskonferencen en ændring i konferencens reglement. Denne ændring tog sigte på, at delegerede, der ikke af deres gruppe var blevet indvalgt som stemmeberettigede medlemmer af konferencens komiteer, fik adgang til at klage til et navn bestående af uafhængige personer. Dette navn fik adgang til at tildele de klagende delegerede pladser som stemmeberettigede medlemmer af komiteerne, dog at nævnet højst kunne forøge antallet af stemmeberettigede medlemmer i hver enkelt komité med 2 i hver gruppe.

Denne klageadgang var ved arbejdskonferencerne i 1959, 1960 og 1961 blevet benyttet af arbejdsgiverrepræsentanter for Sovjetunionen og andre østeuropæiske lande samt Cuba, idet arbejdsgivergruppen ikke havde villet indvælge disse i komiteerne, og desuden fra nogle østeuropæiske arbejderrepræsentanter.

Ved denne konference forelå der klager fra arbejdsgiverrepræsentanter fra østeuropæiske lande og Cuba.

Nævnet trådte sammen med den svenske tidligere højesteretsdommer *Sandström* som formand. Nævnet tog klagerne fra en række arbejdsgiverrepræsentanter til følge og udvidede antallet af stemmeberettigede arbejdsgiverrepræsentanter i 6 af konferencens komiteer med 1-2 delegerede.